

ORDE DER VERDRAAGZAMEN

Gevestigd te 's Gravenhage

Kon. goedgek. 22 febr. 1958

ODV-GROEP HILVERSUM

Secret.: Heuvellaan 11 Hilversum. Tel.: 02950 - 10481

Opm.: Een x in de kantlijn duidt op een vraag, een - op een antwoord.

Hilversum 7 oktober 1963

1. H E T C O N T A C T

T U S S E N M E E S T E R E N L E E R L I N G

XXXXXXXXXX

2. E E N G A S T S P R E K E R

Goedenavond vrienden.

Het is prettig u allen bijeen te zien. Er zijn natuurlijk enkele punten die we vooraf moeten stellen en dan allereerst dit; we zijn niet alwetend of onfeilbaar. U moogt dus rustig zelfstandig nadenken. Wanneer u het niet doet, dan vinden we het zelfs minder prettig. In de tweede plaats; ons onderwerp van vanavond, het contact tussen Meester en leerling, beter gezegd, de verbinding tussen Meester en leerling, is een onderwerp dat natuurlijk onnoemelijk veel facetten omvat. Verwacht van mij niet, dat ik elk van die facetten volledig zal ontleden in mijn inleiding. U heeft na de pauze altijd nog de gelegenheid om daarop terug te komen of vragen daaromtrent te stellen.

En dan in de derde plaats; er is een mogelijkheid dat we een ogenblik onderbroken worden voor een gastspreker. Ik vraag reeds nu uw geduld wanneer dat plaats zal vinden.

En dan mag ik nu aan mijn onderwerp beginnen.

De verhouding "Meester - leerling" is een wonderlijk iets, dat altijd weer anders is dan je je voor kunt stellen. Want een Meester kan direct contact hebben met zijn leerling en zelfs een inwijding geven aan die leerling, waarbij b.v. een absolute verhouding van gehoorzaamheid bestaat. Wat de Meester zegt moet de leerling aanvaarden en zelfs wanneer hij het eigenlijk niet aanvaarden kan, dan moet hij het proberen om het te doen, want alleen zo kan hij binnendringen in de wereld van de Meester.

Het is een groot misverstand, dat in vele kringen heerst, dat de Meester iemand is die komt om je iets te leren. Neen, de Meester komt om het je mogelijk te maken "in te groeien" in zijn wereld. Hij probeert niet je iets te geven zó in je eigen wereld, maar je a.h.w. op te heffen uit jouw wereld naar de zijne. En dat betekent dus dat de verhouding die bestaat tussen Meester en leerling, een voortdurend variërende kan zijn. Nu kennen we Meesters van heel veel verschillende soorten. Misschien erg oneerbiedig om het zo te zeggen.

Maar we kennen b.v. de directe Meester of Leermeester, die ook in de stof optreedt en die soms dus eigenlijk alleen maar een ingewijde is, die een deel van zijn inwijding verder geeft aan anderen. Voorbeelden daarvan vinden we in de Oudheid te over. Er zijn boeken en romans over geschreven, die niet volledig onjuist zijn. Ik neem aan, dat U daarover enigszins geïnformeerd bent. Daarnaast krijgen we de Meester, die geen werkelijk stoffelijk bestaan heeft. Hij is echter door zijn leven, zijn wezen en denken gebonden met de eigenlijke aardgeest, de bezielende kracht van de wereld, waarin U leeft en het is vanuit deze kracht, dat hij Uw aarde benadert en daarin, hetzij in geestelijke, hetzij in aangenomen-stoffelijke vorm, contact zoekt met zijn leerlingen. Daarboven kennen we dan ook weer Kosmische Meesters. Een Kosmische Meester zal zich niet direct tot de leerling op aarde wenden, maar Hij zal vaak instigeren, dat Zijn leerlingen ook onder de mensen een zekere taak verrichten. In alle gevallen kan worden gesteld: een Meester is alleen Hij, die in Zijn geestelijk bewustzijn zoveel dichterbij God staat dan wijzelf, dat Hij ons daardoor een pad van inwijding kan openen. Ennu de leerling. Een leerling kan iemand zijn, die zegt: ik wil meer worden. Er zijn mensen, die zoeken voor zichzelf een zekere meerwaardigheid te bereiken. Zij willen graag ingewijd zijn, omdat dat een bepaalde macht met zich meebrengt, een gevoel van verheven zijn. Deze brengen het over het algemeen niet al te ver. Zij kunnen doorringen in bepaalde geheimen van alchemie, magie, van de occulte wetenschappen, ze zijn misschien zeer goed in het hanteren van de wetten der metaphysica, maar veel verder gaat het niet. Want de gehele magie van de Meester is niet gebaseerd op één mens, maar op een harmonie, die een zo groot mogelijk aantal entiteiten, mensen of bovenmenselijke vormen in een geheel samenvat, met een zo perfect mogelijke reflectie van de Schepper. Het zal U duidelijk zijn, dat daarom het type-leerling, dat alles achterlaat en volgt, al direct aanvaardbaarder is. En dan hoeven we alleen maar te denken aan Jezus b.v., die als eis stelt: laat alles achter U en volg Mij, iets, wat de apostelen dan ook gedaan hebben. Hier blijkt dus, dat de persoonlijkheid van de Meester op zichzelf een directe binding met de leerling tot stand kan brengen. Eigenlijk moet de leerling trachten, de gelijke van zijn meester te worden, dat is het beste loon, wat hij Hem geven kan. Maar deze leerlingen proberen, de meester te maken tot een houvast, waaraan ze zich blijven vastklampen. De Meester moet de onvernietigbare zuil zijn, die door alle tijden heen staat, waartegen aangeleund zij kracht hebben, om de wereld te erkennen, de Kosmos te aanvaarden. Deze leerlingen komen wat verder, want zij krijgen in ieder geval een klein begrip van de grote taak van elke Meester: het dienen in het besef van eenheid. Daarnaast kennen we de leerlingen, die trachten zelf een pad van inwijding te treden. Ook daarvan hebben we voorbeelden en in de theosofie b.v. vinden we enkele aardige gegevens omtrent de wijze, waarop Meesteres, o.a. Kuthumi, een inwijdingsmogelijkheid scheppen. Hier wordt het haast voorgesteld als een stoffelijke voorgang. De leerling zoekt hier de materiële activiteit, hij zoekt hierbij de miraculeuze beleving van de Meester, omdat hij voor zichzelf onzeker is. Het is niet de leerling, die aanvaarden kan, wat de Meester is, maar de leerling, die zoekt de overigens door hem zeer vereerde Meester, a.h.w. te begrijpen. Een begrip is echter eerst mogelijk, wanneer een gelijk vlak met onze Meester bereikt hebben. Dit betekent, dat ook deze leerlingen vaak on-

zeker zijn en zelden het gehele pad van inwijding afleggen. En dan hebben we de laatste soort, die ik wil noemen vanavond: de leerling, die beseft, dat een overgave aan God, een volledige overgave van het Ik aan God, het mogelijk maakt, om de werking van de Meester te ondergaan als een kristallisatie van God in eigen wezen. En degeen, die dit doet, die vraagt zichzelf niet af: wie is mijn Meester, hij vraagt niet naar een naam, hij vraagt alleen naar die voortdurende verrijking van de inhoud, waardoor de wereld a.h.w. steeds meer de spiegel wordt van Goddelijke werkelijkheid. Dit zijn degenen, die over het algemeen het pad der inwijding inderdaad volbrengen. Tussen de Meester en Zijn leerling bestaan natuurlijk heel wat verschillende vormen van contact en naar gelang de Meester werkzaam is voor een grote massa of voor een enkel persoon, zullen die wijzen van het vormen van verbindingen sterk van elkaar verschillen. We weten b.v., dat een enkele persoon soms wordt uitverkoren voor een persoonlijk contact met de Meester, die hij dus ontmoet als een mens in de stof b.v. Deze Meester legt bij dit eerste contact een band, een telepathische keten, waardoor elk gevoelen van de mens een resonanz vormt voor de Meester, waardoor Hij Zijn leerling helpen kan. Hij tracht in die mens een evenwicht te scheppen, waardoor Hij zichzelf aanvaarden en eveneens De Kosmos omvamen kan. Maar wie is er zo uitverkoren? Er zijn er maar weinigen, die het geluk hebben, om de Meester zo te ontmoeten. En toch zijn er heel veel Meesters, vooral in de geest, die zoeken naar een weg van uiting. Het is jammer, dat dit soms tot misverstanden bij de mensen voert. Er is een Meester, die leeft uit de Christuskracht, die Meester zoekt een uitingsmogelijkheid door iemand, die schrijft (geïnspireerdheid). Hij neemt een medium in beslag en Hij spreekt door een medium, hij werkt kortom met alle middelen, die Hem ter beschikking staan, mits daardoor zijn eigen waarden natuurlijk niet te veel te niet worden gedaan. Want om Meester te zijn, moet Hij Zijn innerlijke waarden kunnen uitdrukken. En deze Meesters gaan uit van het volgende standpunt: wanneer ik U als Meester (ikzelf ben geen Meester, maar stel, dat ik het wel was) kan samenvatten in een zekere activiteit, die Uw denken en, als het even kan, ook Uw materieel bestaan, beïnvloedt, iets, waardoor U dus een eenheid vormt mede met de kracht van die Meester, dan kan de Meester op het geheel inwerken en het geheel deel -- maken van al, hetgeen Hij bezit. De mens zal zich dat als deel van die groep ongetwijfeld niet realiseren. Een groot gedeelte van die beïnvloedingen liggen op sublimaal vlak, dus ver onder de bewustzijnsgrens, ofschoon ze ten dele zelfs stoffelijk zijn. Maar door voortdurend de onderbewuste inhoud van de mens (of bovenbewuste, als U het zo noemen wilt) te vormen tot een grotere kracht, een grotere rust, een actiever gebruik a.h.w. van zijn geestelijke krachten te maken, ontstaat het ogenblik, waarop de Meester, zonder zich te richten tot één mens in het bijzonder, gehoord kan worden door allen, die een zekere harmonie met Hem verworven hebben. Uit een aantal mensen, dat samenwerkt van misschien 4 - 5 of 600 zullen er misschien 20 zijn, maar dat hindert niet, want die 20 worden dan a.h.w. apostelen. Zij verkrijgen de kracht om te werken met de kracht van hun Meester, Zijn leer te formuleren, al weten ze soms zelf niet, waar het vandaan komt. En, vooral een typisch verschijnsel, zij leren weer de vreugde van het leven kennen. Er zijn heel veel mensen, die denken, dat je, om een Meester te

volgen, je kin ongeveer op je schoenzolen moet laten zakken en, voortdurend wenend en schreiend over de ellende van de wereld, rond moet gaan als een Jeremie, de verwoesting aankondigend van de heilige stad. Maar wat een Meester brengt, is de harmonie met de Kosmos. Het is een leer, die offers vraagt, altijd. Je kunt geen enkele inwijding krijgen zonder offer. Maar wat de Meester je ook moet geven, is vreugde. Het leven moet open staan. Als je het leven niet aanvaardt, dan sluit je je er van af. En in het leven, het levende, wat uit het tijdloze tot je komt, is God. En het is tot God, dat de Meester je voeren wil. De contacten, die hierbij tot stand komen, zijn voor de leerling soms wat eigenaardig. Soms is het een quaestie van dromen, dan heeft men perioden, dat men eigenaardige dromen heeft, die men zich soms herinnert, vol van symbolen, waar men eigenlijk niets mee kan doen, maar die ergens een stilte, een geluksgevoel achterlaten. Anderen komen ineens tot de drang om iets te schrijven of iets te zeggen en zullen dan periodiek, dus niet voortdurend, a.h.w. hun hoogste erkennen en gevoelens uit te drukken, hetzij op papier, hetzij door te spreken met anderen, hetzij door handelingen, maar zij zoeken een uiting. En daaruit hebt U waarschijnlijk ook al begrepen, dat het contact met de Meester ook op deze wijze nooit een contact kan zijn, dat berust op de daadloze aanvaarding van de mens. Er is dan verder het contact met de Meester, dat zich uirdrukt in de eerste plaats als een energie of een kracht. Want niet elke Meester wil of kan zo communiceren met de mens, dat er een verbinding is, die voor de mens ook redelijk kenbaar is. Deze schept a.h.w. kolkingen van kracht, een soor wervelstorm van licht, waarin veel van de onaangenaamheden van het menselijke worden weggenomen, onreine gedachten worden weggesleurd. En daarvoor in de plaats komt een contact, waarbij je je sterker voelt, waarbij alles, wat je bent, alles, wat je doet, a.h.w. scherper omlijnd wordt, alsof je een beeld projecteert en de lens langzaam scherp stelt. Het leven wint aan reliëf. Zij geven dit ook niet continu, dat kunnen zij niet. Dat kunnen alleen de allergrootsten en de allerhoogsten en deze kiezen vaak een andere weg van benadering. Maar wat ze wel kunnen, dat is U teleren, hoe U vanuit de wereld a.h.w. die lichtkracht kunt opwekken. Want wanneer de storm van licht, die zo'n Meester voor ons is, zich van de aarde verwijdert en wij kunnen onze storm van licht, ook al is hij dan nog zo klein, opwaarts sturen, dan ontstaat er contact. De verbinding met de Meester krijgt het aanzien van een soort diablo van licht. Van boven komt het grote licht, het komt in het brandpunt, daar, waar onze gedachten nog net reiken en het spreidt zich uit over hen, die die storm hebben opgewekt. Hier speelt, in verbinding met de Meester, heel vaak ritueel, incantatie, meditatie, een grote rol. U moet niet denken, dat het dwaas is, wanneer een mens openlijk en hardop bidt b.v. In sommige gevallen is dat bidden een middel, om een kracht omhoog te stuwen. Een ritueel kan een direct uitgrijpen zijn naar het hogere en dan zul je niet altijd dat contact kunnen bereiken, maar heel vaak wel, want een persoonlijke verbinding wordt vanuit de Meester gesteld. Maar zij betekent een voortdurende verplichting. Zij betekent, dat men dit alleen kan verdragen, zonder er waanzinnig van te worden, wanneer men zichzelf voortdurend in harmonie weet te brengen met die Meester. Stelt U zich voor, dat U een telepatisch contact hebt met een Meester. U hebt Hem misschien één

keer ontmoet of gezien, maar het leven gaat voort, de mensen hebben eisen en nu komt die Meester met zijn gedachten en hij corrigeert U. Hij zegt: "neen, niet die weg!" Bedenk, vriend, dat is de achtergrond, "Zuster, wees voorzichtig, daar schuilt gevaar", of omgekeerd: "Wat doe je nu, dwaas?" Zijn dit dan wetten, die van belang zijn? "Larom gooi je al die beperkte bekrompenheden niet naast je neer en probeer je in de plaats daarvan te vinden de ware kracht van het leven? Elke keer weer. "wanneer je een koeje wilt kopen, een stem: "ben je niet te kort geschoten tegenover anderen? Moet je zelf genot zoeken, terwijl een ander lijdt?" En dat je hele leven. Om dat te verdragen, moet je sterk zijn, moet je ontrukt zijn al aan een deel van de wereld. En daarom wordt het niet aan velen gegeven. De Meester verlangt niet van U, dat U het aangename en prettige van het leven achter U laat, maar hij vergt van U, dat U het voortdurend positief gebruikt en alleen, wanneer U dat kunt aanvaarden, wekt de Meester je op. De Meester zegt U niet: "nu moet je morgen naar de hoek van de Groest en de Kerkstraat en dan zul je een meneer zien met een rode roos en die moet je vertellen, dat hij voorzichtig moet zijn in het verkeer, want hij is voor ons waardevol." Dat denken de mensen, maar dat is werk van lagere krachten. Voor de Meester is dat niet belangrijk. De Meester vertelt je ook niet: "nu moet je naar die zieke toegaan en die zieke genezen." De Meester zegt je: "dat is de kracht van het genezen. Als je zieken wilt genezen, het is goed, het is positief, doe het, de kracht heb je." Maar hij zegt niet: "je moet het zo en zo doen en dan en dan." Kijk, dat is voor de mens, die deze persoonlijke verbinding heeft, wat onaangenaam. En dan komt hij er heel snel toe, om te zeggen: nu ja, dat moet ik eventjes onderdrukken, ik moet nu eens even als een normaal mens denken. Maar op het ogenblik, dat hij dat zegt, verbreekt hij van zich uit de verbinding. Die verbinding wordt weer hersteld, maar elke keer, als hij onderbroken wordt, wordt hij zwakker. Dat zijn de mensen, die alleen met een volledige inzet van hun hele wezen, een toewijding van elke seconde van hun leven a.h.w., hun Meester kunnen dienen. Ze hebben daarvoor, dat moet ik toegeven, dan ook een glorieuze beloning. Want zoals hun Meester, de hogere de Kosmos beleeft, zo beloven zij hem innerlijk mee. De gedachten van de Meester, die U als mens niet eens omschrijven kunt, die dringen door in hun wezen, vormen daarin een vreemde vrede, waaruit soms eigenaardige idaten worden gekristalliseerd. Maar dat geeft niet, want dat is een vrede, het is een kracht, het is een wetenschap, waarmee je wat doet. En daar is vooral de zekerheid, dat je eigenlijk tijdeloos bent, dat je eigenlijk niet bestaat in de tijd. Dat is een marionettenspel. De werkelijkheid, die voel je aan, die ligt in een kloppend, levend en toch tijdeloos verstilld geheel, waarin God alleen het leven is. Het is een glorieus bestaan, maar het is maar weinigen gegeven om zo door de wereld te gaan. En daarom geloof ik, dat we dit type van verbinding wel als afgedaan kunnen beschouwen met het voorgaande.

En nu zou ik graag iets willen zeggen over de verbindingen, die wel kenbaar worden gevormd, maar via tussenwegen. Het kan zijn, dat een Meester en het hindert niet, hoe Hij zich noemt (het kan net zo goed Boeddha zijn of Jezus als een of andere erg onbekende Meester, die eens geleefd heeft en die Willem heet of zo, de naam is niet belangrijk), dat die zoekt naar een medium. Nu is er voor zo'n medium ook het

een en ander aan verbonden, want als medium kun je leven zo-
 als je wilt, maar wanneer het eigen wezen op een gegeven o-
 genblik niet meer zuiver in trilling kan komen, geen resonan-
 tie kan vormen voor de kracht van de Meester, dan gaat het er
 of aan te gronde of het zal nooit meer dat contact tot stand
 kunnen brengen. Kijk, zo'n medium heeft het ook nog niet zo
 gemakkelijk en dat medium moet verder proberen, om om te zet-
 ten, wat het ontvangt, in menselijke termen. Nu denkt U mis-
 schien: ja, maar de Meester spreekt dan toch. Ja, maar hoe kan
 die Meester alles zeggen, wat in Hem leeft? Hoe kan je een
 kind van drie jaar verklaren, wat een atoomcentrale is, hoe
 kun je een mens, die redelijk stoffelijk op de wereld leeft,
 werkelijk doen beloven en erkennen, wat Kosmische kracht en
 Kosmisch licht is? Daarom blijft er altijd veel ongezegd,
 daardoor vallen er altijd onregelmatigheden en hiaten. En
 wanneer je goed ziet, dan gaat het hier dus in de eerste
 plaats om een hoofdregel. De Meester geeft een aantal ideeën
 en leefregels en die herhaalt Hij steeds weer, al parafra-
 seert Hij ze 1000 keer, wanneer hij probeert Uw denken met
 het Zijne in harmonie te brengen. Dat is de eerste vereiste.
 Het tweede punt is, dat Hij vanuit een centrum of meerdere
 centra, die Hij op aarde gevormd heeft, van een medium, ook
 gelijktijdig, gebruik maakt, om een zekere trilling te wek-
 ken. Dus wanneer, laat ons zeggen, Apolonius door zou komen,
 een kleinere Meester, maar toch ook een Meester, dan zou Apo-
 lonius hier zijn en hier tot U spreken, maar gelijktijdig zou
 Hij proberen, in dat totale bewustzijn van de mensheid, Zijn
 eigen wezen, Zijn eigen bewustzijn verder uit te breiden dan
 met woorden mogelijk is. Er wordt een soort parapluie gevormd,
 die een veel groter gedeelte overbruggt. En zo krijg je de ei-
 genaardie situatie, dat een aantal mensen onbewust die Meester
 ondergaan, terwijl tegelijkertijd anderen bewust aan Zijn
 boodschap deelhebben. Het contact, dat je hebt met een Mees-
 ter, is hier dus vaak erg summier. Hoeveel mensen zullen wer-
 kelijk horen spreken, zelfs via een medium, of zouden werke-
 lijk zien, hoe Hijzelf met tekens, met krachten, desnoods met
 het boetseren van een wolk, zijn wezen kenbaar maakt? Maar Hij
 heeft dus een idee geschapen met wat ik een parapluie noemde.
 Er is een contact met de Meester en wanneer je later ooit eens
 woorden onder ogen zoudt krijgen of zoudt horen, die die Mees-
 ter gesproken heeft, dan is het net of dat je zegt: ja, dat
 heb ik altijd geweten, het is me uit mijn ziel gegrepen, ik
 weet niet, hoe ik er aan kom, maar ik herken het ergens van-
 daan. Er is een moment van herkenning en daardoor een sterke-
 re vorming van de gedachte, die dan op zijn beurt vaak weer
 de intensiteit van het contact verhoogt. De lering, die wordt
 gegeven, is in de eerste plaats geestelijke scholing op deze
 manier. Er zijn zelfs nu nog inwijdingsscholen, waarin Mees-
 ters zuiver stoffelijk onderricht geven en daarbij ook uit-
 gaan van stoffelijke waarden. Maar aangezien U daartoe alleen
misschien een keer kunt worden uitgenodigd, heel misschien,
 heeft het voor mij geen zin om daar veel van te vertellen.
 De procedures zijn nu eenmaal gesloten, laat ze gesloten blij-
 ven. Maar wanneer U deel neemt aan dit denken, dan hebt U deel
 aan de kracht van een Meester, zolang U ze niet voor Uzelf
 vergt. Uw bewustzijn wordt gescherpt en gevormd door het be-
 wustzijn, dat de Meester bezit. Elk begrip, dat in U leeft en
 in Uw Meester leeft, wordt door die eigenaardige resonantie
 a.h.w. bij U aangevuld. Het is als een kind, dat een bloem
 tekent en de kunstenaar, die bloem herkenkende, zegt: ja en

nu nog een lijn hier en daar een paar stippeltjes, zie je, zo leeft die bloem. De wat abstracte en schematische wereld van denken komt tot leven, ze krijgt dimensie, ze krijgt realiteit. Dan, zult U natuurlijk ook daarbij rekening moeten houden met het feit, dat de zelfwerkzaamheid van de leerling een van de eerste eisen is. De verhouding Meester/leerling, zoals die b.v. in Indië bestond, die eist van de leerling: een sjira dat hij eenvoudige diensten verricht. Hij gaat bedelen voor zijn Meester, hij veegt de vloer, hij houdt mensen weg, hij jaagt vliegen weg desnoods, als de Meester in meditatie is. Hij gaat op de meest zinneloze boodschappen uit, die zijn Meester toevallig voor hem verzint. En nu is het bij ons niet zo, dat we dat precies geproduceerd zien, maar we krijgen er-gens een taak, een zending en het vreemde is, dat wij, wanneer we deze taak erkennen en vervullen, ons wezen uitdrukken en daardoor het contact met de Meester sterker zien worden. Ik heb hier een verbinding geschetst, die betrekkelijk algemeen is. En nu wil ik nog graag even overgaan naar, wat ik zou noemen, het rituele. Er bestaan samenvoegingen van gedachten plus klanken, van gebaren, van opstellingen van symbolen, die alles tezamen iets weer kunnen geven, dat boven de menselijke waarde ligt. Je kunt dus vanuit een menselijk lichaam met menselijk gebaar plus menselijk geluid, desnoods plus menselijke geur, plus menselijk denken, vlakken betreden, werelden betreden, die normaal voor de mens ontoegankelijk zijn. Wat meer is, je kunt die krachten uit die wereld dan direct in jezelf ook verwerken daarbij, je kunt ze over de wereld doen uitgaan. Zo wordt het ritueel altijd opgebouwd op de kern van de gedachte en die gedachte kan dan weer niet te scherp geformuleerd zijn. Een verbinding met Meesters of Hogere Krachten, die alleen bestaat uit een geformuleerde gedachte, heeft weinig betekenis, maar op het ogenblik, dat deze geformuleerde gedachte plaats gaat maken voor een formulering van een innerlijk erkennen, waarbij de rede maar een secundair middel is, iets wat niet zo erg belangrijk is, dan vrienden, kunnen we stellen, hier wordt iets geboren. De innerlijke kracht van de mens zijn gevoelsleven, zijn gedachtenleven, vermengt zich met de beïnvloeding van zijn omgeving en daardoor stijgt zij op tot het hogere. Er is menig Meester, die zichzelf graag ontoegankelijk maakt. U hebt misschien wel eens horen vertellen, hoe Meesters zich over het algemeen voor hun leerlingen hebben verborgen, hetzij in de woestijn, in de gebergten als eenzame kluizenaars. Zij eisten a.h.w., dat als men hen ontmoeten wilde, men reizen maakte van maanden desnoods. Dat wordt ook geëist van degenen, die langs deze weg het contact vindt met een Meester, want deze Meesters, die soms ook gelijktijdig nog een andere werkwijze kenden tussen haakjes, gaan uit van het standpunt, dat, wanneer U tot hen gaat, alleen al dit geconcentreerd tot hen gaan, harmonie schept. En bij die harmonie zijn punten, die ik werkelijk buitengewoon belangrijk vind, b.v. om iets heel eenvoudigs te noemen: wanneer ik tot een zekere Kracht wil roepen, dan kan ik dat in verschillende talen doen. Sommigen gebruiken daarvoor b.v. Hebreeuws. Zelfs de klanken van het sanskriet zijn bewaard gebleven. Anderen doen dat in een meer moderne taal. Maar waar het om gaat, is niet het woord. Je kunt met volkomen redeloze en zinloze klanken soms een betere werking krijgen dan met het fraaist geformuleerde gebed. Een reeks schijnbaar zinloze gebaren hebben soms een veel groter expressie in geestelijk opzicht dan een volkomen beredeneerd handelingschema. En zo kan ik doorgaan. Ik zal

proberen, U een voorbeeld te geven. Wanneer ik in het Nederlands God aanroep, dan krijg ik een aanroep, die niet stijgt aan zelfde niveau (ik zeg het er meteen bij), als wanneer ik een sportgelijke aanroep (dat is eigenlijk een soort formulering dus) gebruik in het Engels. Ik neem hier twee talen, waarvan ik aanneem, dat U ze zult kennen. "O, Gij almachtige Schepper van hemel en aarde, Gij Heer en Meester van het Heelal, keer Uw krachten tot ons en verwerp ons streven niet." Daar zit kracht in. Nu ga ik het zeggen in het Engels: "O, Thou mighty Creator of Life, to Thee I call. O, Lord, Master of Creation, give us Thy Light and Thy Power." Merkt U het verschil? Een heel andere spanning, niet waar? En toch kan ik dit ook in het Nederlands bereiken, maar het vreemde is, dat ik dan met precies dezelfde bedoeling mijn aanroep aanmerkelijk moet gaan wijzigen en waarom? Omdat ik een harmonisch geheel moet gaan scheppen met de sfeer, waarin mijn Meester leeft. En voor de meesten, van ons althans, is een van de grootste Meesters en een van de meest met ons harmonische wel Jezus. Nu kan ik Jezus bereiken met elke aanroep tot God, onverschillig hoe geformuleerd, mits mijn eigen denken en wezen daarbij het niveau haalt, wat Hij kent, de liefde voor al het geschapene, de rechtvaardigheid, die niet is mijn rechtvaardigheid, maar mijn rechtvaardiging van bestaan in de wetten Gods. En daarom zal ik om het contact met deze Meester te krijgen in Nederland, b.v. zo gaan formuleren: O, Heer, Gij, die ons gegeven hebt Uw Schepping en Kracht, tot U, Heer, knielen wij neer en bidden: geef ons Uw Licht, opdat het geopenbaard zij, want ziet, wij verlangen te leven in de waarheid van Uw Krachten." Nu heb ik al direct een geheel ander niveau, merkt U het verschil? En dat is hetzelfde met een gebaar. Je hebt het eenvoudige zegeningsgebaar, waarmee ik iets uit kan drukken, vooral wanneer er een gedachte mee gepaard gaat, dat zeker het bewustzijn verhoogt. Maar ik moet niet alleen mijn bewustzijn verhogen, ik moet een verbinding maken tussen mij en de Meester. Heb ik die verbinding, dan blijft ze bestaan en dan kan ik het meest eenvoudige gebaar maken, dat we kennen, b.v. het zegenend gebaar van het kruis. Het kan machtig zijn. Maar wanneer ik nu zoek naar de Al-kracht, dan moet ik mij realiseren, dat die Al-kracht niet alleen maar een kruis is. Die Al-kracht is het leven, dat is het Licht, dat is de Waarheid, waaruit ik leef en daarom moet mijn afstemming a.h.w. daarop zijn en ik hef mijn handen en ik zeg hier: "Ik ontvang de Goddelijke kracht." En ziet, in de cirkel van de Eeuwigheid heeft Hij Zijn Waarheid gesteld in het kruis en vandaar het geuit tot ons in alle leven. Bedenk dan, net als met het kruis net als met het kruis van mijn hand, dat kruis is machtiger. Wat ik nu heb gemaakt, dat verhoogt de waarde meer, want mijn verbinding met die Meester gaat uit van het opgaan van mijn wezen tot Hem in een absolute aanvaarding van alles, wat God is, wat Licht is. Ik blijf mezelf, ik heb recht van oordelen natuurlijk, maar er is in mijn overgave datgene, wat ik in mijzelf erken als het Hogere. Ik moet vanuit mijzelf stijgen en het Licht erkennen. Zo ontstaat dus een band, waarbij een samenkomen. U weet het: "Wanneer er drie of meer in Mijn Naam vergaderd zijn, ziet, Ik ben in Uw midden." Dat is bij een paar mensen soms alleen door dit rituele, dit gebonden zijn van gedachten, dit samenvoegen van de klank met de gedachte, dit voegen van het gebaar bij gedachte en klank, een opstijgen tot dit Hogere en heeft dit Hogere dan ons bereikt, dan

/ gericht

werkt Het niet als de Meester van de Eenlang, die geeft hem steeds een beperkte rol. Neen, hier stort a.h.w. onze Meester, de volledigheid van Zijn denken over ons uit. We worden er door overspoeld, we nemen er de helft niet van op. Zeg niet, dat dat zonde is, want heus dat komt allemaal op zijn plaats, maar wat wij ervan op kunnen nemen, dat geeft ons ergens een beter begrip voor ons leven, het geeft ons vooral een gevoel van verbondenheid met het Hogere, waarop we steeds terug kunnen grijpen. Dan komt er een ogenblik, dat ons wezen een beheerst waar instrument is geworden, een harmonisch instrument en van dat ogenblik hebben wij het recht verworven, om op elk ogenblik, alleen door onze concentratie, op te gaan tot onze Meester. En dan is de mooiste verbinding, volgens mij, die voor iedereen haast mogelijk is, in deze wereld geschapen, n.l. het contact van de vrijwillige opgang, waardoor het Ik vanuit zichzelf, zich overgevend aan het Hogere, ontvangt uit het Hogere en komt tot een volledig uitdrukken van het Hogere in zichzelf. Die mensen zijn leerlingen, als ze over de wereld gaan, maar voor U lijken ze misschien wel profeten. Ze spreken woorden en wijsheden uit, waarvan U zich afvraagt: hoe kan het? Je ziet ze op een eigenaardige manier manoeuvreren in het leven en je vraagt je af, hoe het in God(s naam mogelijk is. Ze genezen zieken, ze vertellen, wat er morgen in de krant zal staan, ze waarschuwen je en, werkelijk, ze verhoeden een ongeluk, allemaal dingen, waarvan je zegt: ja, hoe kan het? Dan zeg je misschien: die mensen zijn meer. Neen, die mensen zijn niet meer, het zijn alleen leerlingen, die de verbinding hebben gevonden met de Meester vanuit zichzelf, waardoor dus niet alleen de Meester Zijn leer of Zijn Kracht aan hen geeft, maar hun wezen uitgaat tot de Meester, zich met Zijn wezen vermengt en daardoor gelijktijdig zichzelf vervult op aarde en de Meester zich uit op aarde. Dat zijn de mooiste dingen, die ik ken.

En dan hebben we nog één punt en dan geef ik U eerst eens de kans, om even tot rust te komen. Dat is n.l. dit: elke verbinding tussen een Meester en een leerling is, zelfs wanneer zij ontstaat vanuit een groepsritueel b.v., een zuiver persoonlijke. Want de Meester, die ons helpt, die ons kracht geeft, gaat niet alleen maar uit van de Waarheid en de Wet. Hij gaat ook uit van ons, zoals je een kind probeert te ontwikkelen door zijn gunstige kwaliteiten eerst op peil te brengen. De een leert eerder spreken, de ander eerder lopen. Zo neemt de Meester ons mee en Hij zegt: deze kan lopen en Hij gaat je leren, om eerst eens te lopen in de wereld. En een ander zegt Hij: jij moet leren spreken, dat lopen is dan van minder belang. En zo ontstaat dus het typische, dat zelfs de gemeenschappelijke ervaring, het gemeenschappelijk ontvangen van het Hogere, de gemeenschappelijke projectie van een gedachtekracht, toch steeds een zuiver individuele relatie laat bestaan tussen Meester en leerling, een verbinding, die dus niet voor allen gelijk is en zelfs a.h.w., als je het geheel, dat gevormd is, ontleedt, een verbrokken wordt, waarbij ieder binnen het geheel, of hij het weet of niet, een afzonderlijke taak heeft. Verbindingen tussen Meester en leerling gaan natuurlijk in de eerste plaats van de Meester uit, maar onthoudt U één ding: de Meester wil elke leerling aanvaarden, die waardig is, maar degen, die leerling wil worden, moet zich waardig tonen. En de grootste wet en wijsheid, die daarbij bestaat, dat is dan het laatste woord van mijn inleiding, luidt:

weet, dat niets voor U geldt of van kracht is buiten de innerlijke waarheid, die gij erkent, de God, die gij nastreeft, de vreugde van Zijn schoonheid, de rechtvaardigheid van Zijn wet en de erkenning van Zijn liefde in Uzelf. Daarmee heb ik dan geprobeerd, misschien niet helemaal naar Uw zin, maar zo goed als ik het kon, om een beeld te geven van dat, wat bestaat tussen U en de Meester. Ja, de gast is nog niet geweest. Ik ben er blij om, nu heb ik tenminste mijn inleiding af kunnen maken. Maar die Meester komt dadelijk wel. Vragen kunt U daarna nog stellen. Alleen wanneer er straks een Meester komt, die grote krachten gebruikt (ik weet het niet, het is mogelijk), dan kom ik niet terug nadat hij gesproken heeft, omdat het me dan belangrijker lijkt, zijn sfeer door te laten werken dan Uw vragen te beantwoorden. Ik hoop niet, dat U daar verzet tegen hebt. Laat Uw stemmen maar weer eens uitschieten, zodat de stilte U niet benauwt en bovenal probeer gewoon als vreugdige en gelukkige mensen iets vast te houden van die sfeer, die hier op het ogenblik is, want die is goed. U wilt graag leerling zijn, goed, de kans wordt U elke dag weer gegeven, houdt dat vast en weest dan zo blij, zo gelukkig en zo vrolijk, als je kunt. Denk niet aan het slechte, denk aan het goede, denk niet aan het negatieve, maar aan het positieve en praat voor de rest zoveel als je wilt.

P a u z e

Vrienden, ik hoop, dat U allemaal een beetje in de pauze bent bijgetrokken en dat U nu de vragen klaar hebt over het onderwerp. Niemand, die wat te vragen heeft? Of wel ik ben duidelijker geweest dan ik zelf vermoedde of wel ik heb te snel gesproken. Goed, dan kunnen we over dit onderwerp misschien nog het een en ander belichten. Hebt U een voorkeur? Niemand, die het aandurft? Nu, dan zal ik zelf maar van leer trekken. Kijk eens, we hebben het nu gehad over de verbinding tussen de Meester en de leerling en dat is allemaal heel mooi, maar we moeten ook met een paar praktische feiten rekening houden. Dit hele gebeuren, dus de werking van de Meester ten bate van de wereld en van de leerling en ook de wijze, waarop de leerling opgenomen wordt, eerst in het werk en later in het wezen van de Meester, dat is gebaseerd op een aantal Kosmische wetten. Die Kosmische wetten vormen natuurlijk een heel uitgebreid onderwerp, daar ga ik nu niet helemaal op in. Maar er zijn een paar punten. In de eerste plaats hebben we dan de wet van spiegeling. Zo boven, zo beneden, zegt men wel eens, maar je kunt het ook anders zeggen. Elke werkelijkheid spiegelt elk denkbeeld en omgekeerd. Er is dus sprake van een grote universaliteit, een Kosmische universaliteit en wanneer de Meester in zijn wezen de ware mens draagt, dan kan Hij desnoods staan vlak bij de kroon van het leven, je zou het zeggen bij de duizendbladige lotos, die het verblindend licht voortbrengt. Dan kan hij dus, omdat de mens in Hem leeft, in de kracht van de mens, in de mens leven. En dat is de grote moeilijkheid voor heel veel mensen, die zeggen: Ja, maar een Meester staat buiten me. Neen, de Meester als wezen bestaat ook buiten U, maar de werking en de lering van de Meester bestaat in U. U bent dus a.h.w. een weerkaatsing van die Meester en omdat de Meester U beseft en het beeld "mens", dat Hij in zich heeft, a.h.w. modelleert, kunt U, tenzij U tegenstand biedt, a.h.w. gevormd worden door Hem. En zo kan Hij Uw denken beïnvloeden. Zo kan Hij U de mogelijkheid scheppen om aan Zijn gedachten deel te nemen, om Zijn

beleving en Zijn kracht door te maken. En dan bestaat er nog een tweede wet, die hier heel erg op lijkt. Dat noemen we wel eens de "Law of similitudes", de wet der gelijke waarden. Wanneer ik een waarde heb, die voor mij identiek is met een andere waarde, ook wanneer deze feitelijk buiten mijzelf bestaat, zijn beide waarden voor mij onderling verwisselbaar. Dat is een heel leuk punt, want wanneer ik dus de Meester zoek, dan is het voor mij heel erg moeilijk, mij die Meester voor te stellen, maar ik kan voor mij een beeldje maken van de Meester en zo lang ik alles, wat ik beleef, wanneer ik naar die Meester zoek en Zijn antwoord voel, nu maar hecht aan dat eenvoudige kleine beeldje of wat het ook is, kan het voor mij de plaats van de Meester innemen. Want we stemmen niet af, zoals U misschien denkt, op uiterlijke waarden of op de differenties, de verschillen, die er bestaan in de Kosmos, maar we stemmen altijd af op de gelijke waarden. Ieder ziet voor zich, ieder enkt voor zich, ieder leeft voor zich. Maar op het ogenblik, dat ik hier een lijn trek en ik zeg: kijk, dit is de horizon, dan kunt U zeggen: die horizon staat scheef, maar voor mij is dit de horizon en wanneer ik die horizon buig, dan buigt voor mij ook de horizon buiten mij. Kan ik dit doen met een volledige overtuiging van intensiteit, dan kan ik dus a.h.w. om de hoek kijken. Dat klinkt allemaal idioot, dat weet ik wel, maar alles, wat deze Meesters zijn en doen berust toch wel ergens hier op. Zij scheppen het onmogelijke door uit te gaan van het mogelijke. B.v. de mens heeft zijn eigen leven, in dat leven gelden vaste wetten. Wanneer U morgen een groen paard afbeeldt, dan zijn er altijd realisten, die zeggen: Ja maar dat paard is niet groen en er kan geen groen paard bestaan en waar heb je dat beest gezien? Kijk, dat zijn de realisten, die kunnen het niet begrijpen. Maar wanneer je nu zegt: in dat groene paard zit de verbindtenis met de plantenwereld, waaruit het paard leeft en het paard zelf, dan heeft alleen die voorstelling van het groene paard gelijktijdig de achtergrond van het gehele landschap, ook al is het verder niet aangegeven. Degeen, die het begrijpt, ziet in het groene paard het landschap. Zo kun je dus komen tot iets, wat eigenlijk symboliek is. Je komt tot de emotionele beleving, waaruit zich weer een redelijk beeld kan kristalliseren, maar waarbij het noodzakelijk is, om, al dan niet bewust, eerst het rationele proces om te zetten in het emotionele, voordat het tot kristallisatie kan komen van een redelijk proces van hogere waarden. Kunt U me volgen of is het een beetje ingewikkeld. x Het ging wat te vlug. Ik voel niet erg voor het groene paard, moet ik zeggen. - Omdat U waarschijnlijk dus een realist bent en uitgaat van het standpunt: een paard is een paard en daar hebt U volkomen gelijk in, in Uw wereld. Maar wanneer ik zeg: een paard is een ziel, dan kan ik, zonder dat ik dit paard tot een mens ga maken, het b.v. ook een menselijk aangezicht geven. Dat is een van de oorspronkelijke gedachtegangen o.m. achter de poortwachters, de tempelwachters, de synyksen van de Oudheid. Wij erkennen in de gestalte van het dier een waarde, die hoger is, ook al komt die daarin niet tot uiting. Door die te uiten, en dat moet U nu goed in de gaten houden, dus volkomen onredelijk, (er heeft nog nooit een leeuw met vleugels en een mensenhoofd rondgelopen, en er is waar-

schijnlijk noort een echter griffioen geweest. Misschien is er zelfs nooit een eenhoorn geweest, zoals men zich die voorstelt. Maar wanneer ik die voorstelling in mij draag, dan gaat het nu om, ik accepteer ze dus, ofschoon ze niet helemaal redelijk is, dan beleef ik haar. Door mijn aanvaarding kan ik beleven, door die beleving onderga ik een hele boel dingen, die ik niet verklaren kan. En dat, wat ik niet verklaren kan nu, dat komt op een gegeven ogenblik weer naar buiten. Ik ga me nu realiseren, wat ik gezien heb en dan ontdek ik b.v., om nu maar iets heel gek te noemen, dat ik naar muziek heb zitten luisteren en dat ik tegelijk aan het trappen klimmen ben geweest, dat ik naar dat groene paard heb zitten kijken en dat ik in feite een fantastisch mooi bos heb gezien met een groot weidelandschap. Dan ga ik dus van een detail tot een geheel komen, dat er niet redelijk in ligt en daarom is het groene paard verantwoord. Dus niet dat je zegt: ik wil anders zijn dan anderen, verf nou dat beest maar groen. Maar wanneer iemand dat zo aanvoelt in zichzelf, dan is dat paard voor hem de natuur. Niet alleen het paard, het wezen paard, maar het wezen landschap, natuur, mensheid, zelfs verhouding mensheid/dier in het paard, niet weer, de goede vriend, de trouwe dienaar. En hij heeft die gevoelens daarin gelegd a.h.w., dan zal voor hem, maar ook voor een ieder, die ergens contact met hem heeft, alles, wat hij gevoeld heeft, als een soort voorstelling er bij komen, een voorstelling, die U misschien niet kunt vinden, omdat U vanuit Uw standpunt niet af kunt stappen van het redelijke beeld. Je kunt dus niet het onredelijke beeld aanvaarden als een uitbeelding van een groter redelijk concept, maar voor degenen, die dat voelt, is het er. En zo komt nu de Meester dus, want daar ging het ons uiteindelijk toch eigenlijk om, vaak tot de leerling met iets, dat absoluut onredelijk lijkt. Hij stelt hem dus een taak of een plicht, waarvan je zegt: nou ja, mens, dat is onmogelijk, het gaat niet, het kan niet, wie zou dat tot stand kunnen brengen? Maar door dit onredelijke te scheppen, heeft hij ergens een innerlijke bewogenheid doen ontstaan. Die innerlijke bewogenheid, die geeft de werkelijke zin van een schijnbaar onredelijke stelling, verklaring of eisen, weer. Het gevolg is, dat, wanneer U ooit weer een dergelijk iets ontmoet, daarin het geheel beter gaat zien. Het kristalliseert zich weer als een voorstelling en zo is de verhouding Meester/leerling ook weer op die overdrachtelijkheid gebaseerd. Wanneer ik een emotionele inhoud geef aan een bepaald beeld, kan het de werkelijkheid vervangen. Ik kan in een enkel klein beeld of klein concept de totaliteit van de Kosmos vastleggen, wanneer ik maar die Kosmos aanvoel. En het vreemde is dan, dat dat kleine beetje het mij mogelijk maakt, om die Kosmos te erkennen. Ik heb er nog nooit zo over nagedacht, over gesproken, maar ik ontmoet een waarheid uit die Kosmos en ineens weet ik, wat daarbij hoort. Er wordt een nieuwe samenhang geboren. En bij alle Meesters geloof ik wel, dat we dit vinden, we hoeven niet eens ver van huis te gaan. De manier, waarop Jezus met Zijn gelijkenissen werkt, de eenvoudige methode, die Hij gebruikt om iemand te benaderen, dat kan niet alleen maar met symboliek verklaard worden, er moet veel meer achter geschuild hebben. Wanneer Hij spreekt over een mosterdzaadje en over de boom, dan zegt Hij in feite

niet: als je maar zo'n beetje gelooft, wordt het een groot geloof. Kolder. Hij zegt: wanneer er een begin van aanvaarding is van de Kracht, dan ontplooit zich daaruit de totale Kracht. Dat is heel iets anders. En op deze manier geeft Hij dus aan Zijn leerlingen, die met Hem harmonisch zijn, een inzicht in een structuur van de Kosmos, die ze overigens lang niet allemaal misschien helemaal kunnen aanvaarden. Degaan, die dat het beste kon, zal waarschijnlijk wel Johannes zijn geweest, Johannes, die Jezus' meest beminde leerling was. Maar het mystieke element treedt elke keer weer op in het contact-Meester/leerling. Het is gebaseerd op een wetmatigheid: God denkt en de wereld bestaat, maar de wereld bestaat en God erkent Zijn gedachte. Wisselwerking. Enzo bestaat er ook nog een andere regel en die regel is misschien ook nog wel leuk, om hier eventjes aan te stippen. Er bestaat niets éénpoligs. Er kan geen licht zijn zonder duister, geen goed zonder kwaad, er kan geen kleur zijn zonder kleurloosheid, geen tijd zonder het tijdsloze, er kan geen dood zijn zonder leven. Ik geef nu maar een paar voorbeelden. Alles is bipolair, elke waarde openbaart zich in twee schijnbaar tegengestelde betekenissen of uitingen, waardoor voor ons de waarde beleefbaar wordt. Kunt U het bijbenen? Dan is het eigenlijk heel eenvoudig. Want wat zegt nu de Meester? Jelui, kinderen, jelui zijn eenzijdig gericht, jelui denken niet aan voeding, maar aan het snoepje, jelui denken niet aan lichaamsbeweging, maar aan lekker stoeien. Maar stoeien en lichaamsbeweging en snoepje en voeding horen in een scala thuis. Wanneer je met mij contact krijgt, dan kan ik je niet alleen maar die ene kant geven, ik moet je altijd het geheel geven. En zo begint de Meester met dingen, die ons paradoxaal lijken. Hij zal ons b.v. zeggen, dat we door de modder moeten gaan rollen, om schoon te worden. Dan zeggen we: nou ja, ben je nou gek? Maar toch is dat ergens waar, want als we niet vuil zijn, hoe kunnen we dan weten, hoe we schoon moeten worden? Dat begrijpen wij niet. Daarom is de Meester ten opzichte van de leerling eigenlijk altijd iets vreemds. Je bent altijd ergens toch weer tegen de Meester wrevelig. Je zoudt Hem willen vertellen, hoe je het nu eigenlijk zoudt moeten doen, want dat is eigenlijk niet duidelijk genoeg en dat hadt eigenlijk toch wel een beetje anders verwacht, waar of niet? Kijk, dat is nu juist de kwestie: de Meester schept dus de paradox. Hij scherpt voor U de tegenstelling, Hij geeft U het conflict, omdat U alleen in het conflict de kennis bereikt. En Hij kan U wel laten delen in Zijn gevoelens, maar dan moet er toch eerst voor U een mogelijkheid zijn, om met die gevoelens, met die gedachten, de bewustwording harmonisch te zijn. Je moet er mee samen kunnen leven a.h.w. Er moet eerst iets zijn, dat ontvangen kan, voordat er een contact mogelijk is. En zo bouwt de Meester dus in Zijn leerling, aan de hand van deze wet, de bipolariteit van alle verschijnselen, in de mens, aan de hand van een eenmaal bestaande misschien zeer geringe harmonie, langzaam maar zeker, door uitbreiding van paradox en tegenstellingen, alles op. Je zoudt kunnen zeggen: Hij begint met een rechtlijnigheid. Daarbij heeft de mens een richting gekozen, hij heeft er een pijltje bij gezet. Nu gaat de Meester zeggen: goed, daar gaan we van uit, dat leeft in mij ook en dat streven is aanvaardbaar, dat leeft

in mij ook, maar gaat Hij nu zeggen: we hebben ook nog dat, dan zeg je: Ja maar, hoe past dat bij mijn streven, Dat geeft niets, los het maar op, beleef het maar, onderzoek het. Je moet goed en kwaad, licht en duister kennen, voordat je God in Zijn totale uiting kunt ervaren. En ik heb nog even, heel even de tijd. Ik heb hierbij dus iets geprobeerd, duidelijk te maken nog eens, niet alleen van de directe verbinding, maar ook, van de werking. U verwacht van de Meester, dat Hij redelijker is dan U, maar vanuit Uw redelijk standpunt bekeken is elke Meester een grote idioot, omdat Hij n.l. dingen weet, die U niet weet en daardoor dingen stelt, doet en bewerkt, die voor U eenvoudig onaanvaardbaar zijn. En toch hoopt Hij daardoor, U te brengen tot het erkennen, dat het schijnbaar onaanvaardbare wel aanvaardbaar is, dat het schijnbaar onredelijke redelijk is, dat het duister zelf tot bron kan worden gemaakt van het licht en dat in het licht zelf duister schuilt, wanneer je je verkeerd instelt. Hij wil U leren, de evenwichtigheid te vinden van een persoonlijk beleven, waardoor U werkelijk met heel Zijn wezen één, met hem verder kunt gaan.

U verwacht nu elk ogenblik de gastspreker. Mag ik U echter ondertussen, zolang de tijd nog reikt, nog een paar eenvoudige waarschuwingen geven. Zoek niet naar een Meester, maar leer een Meester te aanvaarden. Wie een Meester zoekt, vindt Hem niet, wie echter bereid is, een Meester te aanvaarden, zal zien, dat de Meester hem zoekt. Want het Hogere is in staat, om de juiste harmonie en verhoudingen te bepalen, U vanuit Uzelf kunt dat niet, U zoudt met Uw streven verkeerd gericht kunnen zijn. In de tweede plaats: ga uit van de beperkte waarheid, die U bezit, niet om die als enige of volledige waarheid te beschouwen, maar als punt van uitgang, waardoor het grotere beleven voor U mogelijk wordt. Begrijp dat namen alleen maar symbolen zijn van werkingen, zelfs Uw eigen naam. Beroep U niet op namen alleen, maar beroep U op de werking in Uzelf, die goed en hoog is en U zult aan de hand daarvan beleven, wat de Kracht is. God beredeneren, zegt niets, één ogenblik openstaan voor God zegt alles. Daarmee moet ik sluiten, het spijt me Vrienden, ik hoop, U niet verward en toch wel een beetje opgekleard te hebben,

GASTSPREKER

Vrienden, wanneer men spreekt over de band tussen een mens en zijn Meester, spreekt men over de ware broederschap aller dingen. De kern van alle waarden in deze tijd is het begrip van eenheid, het is het begrip van levende kracht, het is het begrip van positiviteit en levensaanvaarding. Er is niets in het leven, dat niet te dragen valt, er is niets in het leven, dat zinloos is, er is niets in het leven, dat anders zou moeten. Het leven is en het leven is het beeld van de eeuwige waarheid. Gij nu in Uw dagen wordt geconfronteerd met de razende honger, waarmee de mens zijn wereld en zichzelf dreigt te verslinden, want hij zoekt niet te zijn, maar hij zoekt macht. Hij zoekt niet te leven, maar zich aanvaardbaar voor anderen uit te drukken, hij zoekt niet te scheppen vanuit zichzelf, maar een schepping te maken, die erkend wordt. Hij zoekt niet de zang van zijn ziel, maar de melodie, die de wereld beroert. Dit is nu dwaasheid, zoals hij leeft. Sommigen zien hun leven als bijna beëindigd, anderen menen, aan

het begin te staan, maar het is voor allen hetzelfde leven en dezelfde kracht. Het is voor allen dezelfde liefde tot het levende, het is voor allen dezelfde beleving van het Hoge, het Goddelijke, waaruit ze zijn voortgekomen. Zo gij Uw God ziet als een Kracht van Licht en Waarheid, zoek in Zijn Schepping naar kracht en licht en waarheid. En zo gij niet gelooft aan Uw God, Hem niet erkennen kunt, zoek naar Uzelf, naar het beeld van wet ge zpuut willen zijn en bevestig dit steeds weer. Want ook dan zult ge erkennen: ziet in de beperking van mijn leven is er altijd weer licht, er is een zin, een betekenis, een beleving. Het is gemakkelijk, om U nu te zeggen: dit zijn de wetten van deze tijd, dit zijn de regels, waaraan gij moet gehoorzamen en wanneer ik ze U zeg, zult gij zeggen: waarlijk, dat is juist gesproken en ge zult heengaan en dom zeg ik U niet: uit zijn de regels van de tijd, maar ik zeg U: uit zijn de tekenen van de tijd. De onzekerheden, die U gekweld hebben, de verwarring, waarmee velen worstelen, de jaren lang, dat ge niet Uzelf meendet te kunnen uitdrukken, komen ten einde. Reeds in deze dagen zult ge zien, dat de gebeurtenissen sneller en sneller gaan en steeds meer de wereld buiten U een beroep op U doet.. Dit is het begin. Ge zult zien, dat de krachten, die ge aanroept, plotseling intenser en feller spreken dan tevoren. Ge zult zien, hoe de Lichtkrachten, waaraan ge mischien vroeger geloofd, gestalte krijgen voor Uw oogen. En dit is het begin. Ge zult zien dat de mens als dwazen worstelen tegen dat, wat niet bestaat; dat ze het dreigend gevaar niet schijnen te bemerken. En ge zult erkennen, hoe een enkeling met een enkele gedachte soms gevaren afwendt, waarvoor anderen nog blind zijn. En dit is het begin. Ge zult erkennen, dat Uw gedachten plotseling als de vangarmen van een octopus uitgrijpen rond U en het gebeuren rond U sterker en sterker beïnvloeden en ge zult U soms afvragen, wie U beïnvloed heeft. En dit is het begin. In deze tijd begint de groei van geestelijke kracht langzaam maar zeker uiterlijke gestalte te krijgen. De eisen, die Zij stelde, de hoge waarden, die Zij bracht, zij worden meer en meer manifest in Uzelf en in Uw leven. Laat Uw onrust ter zijde, laat Uw onzekerheid ter zijde. Vraag niet, dat de wereld nu erkenne, wat gij zijt, schep nu uit Uzelve de zuiverste gedachten, de beste kracht, die gij bezit, de schoonheid, die droomt ver achter Uw bewustzijn, want dit is het begin van wat komt. Wie zich voorbereidt in deze dagen en de kleine tekenen ziet, hij zal de grote tekenen beheersen. Weest niet terneergeslagen of moedeloos, weest niet overmoedig. Leest Uzelf, want slechts wie zichzelf is en niet tracht, anders te leven dan hij of zij is, kan in deze dagen de Kracht ervaren en werken daarmee, ja meer, kan leren, om juister en beter zichzelf te zijn. Beroep U niet op de wet of de regel, die buiten U bestaat, zo niet in die regel bevestigd wordt in duizendvoud, want dit is de tijd van de innerlijke Wet, van de innerlijke Kracht die de chaos doorbreekt, het aanzien der aarde helpt vernieuwen. Elke mens ontvangt de gave van licht, elke mens heeft de kracht in zich, vrede en vreugde te kennen en, zoals Ik op dit ogenblik uit de beperktheid van Mijn kracht en de gaven van Mijn broeders heb. Waarlijk het licht der Eeuwigheid is geopenbaard, waarlijk de Kracht, die was, zal weerkeren en waarlijk zult gij erkennen Uw wezen in licht, in vrede en in vreugde. Zo is deze Kracht op de wereld. En dit is het begin. Het is het begin van een tijd, waarin gij Uw innerlijk wezen antwoord geven kunt op de gevoelens, die ge

14

nog niet omschrijft, maar die komen uit de eeuwige kracht, op het besef, dat je nog niet kunt verklaren, maar dat in U leeft, rijker zult zijn dan in alle levens, die ge voor deze enkele bescheiden verblijfspaauzen in de stof hebt gekend. Ten laatste zeg ik U dit: Zeven malen is het lichtende zegel gezet op de top van zeven bergen. Zeven malen zal de aarde beven voor het nieuwe geweld, dat zij ontmoet. Zeven malen zullen de stormen voorbijtrekken en de sporen van verwoesting achterlaten. In wanneer dit is voltooid, dan zult gij zien, hoe voor de eerste maal de mensheid haar schijn vergeet en misschien ontsteld staat voor de werkelijkheid, die ze onthuld ziet. Aarzel dan niet, leef Uzelf in Licht en Kracht, opdat gij in deze tekenen moogt zijn tot de sterke krachtige steun in gedachten en in daad de voltooiing geeft in deze fase van een werk, dat lang geleden werd voorbereid. Ik verlaat U. Wat te zeggen was, is gezegd. Besef, dat deze woorden slechts de zwakke weerkaatsing zijn van een werkelijkheid, die nu reeds rond U bestaat. Dit het Licht U behoede op Uw wegen.